

Fii lui Israel călătoreau prin pustiu înspre țara pe care Dumnezeu a promis că le-o dăruiește. Cucereau tot ce întâlneau în cale, înaintau fără ca vreo opoziție să îi poată opri, și Numeri 22:1 ne spune că au ajuns în câmpiile Moabului și și-au instalat tabăra acolo.

Numeri 22:2-4 (BVA)

² Balac – fiul lui Țipor – a aflat despre tot ce le făcuse Israel amoritilor;

³ și locuitorii din Moab au fost foarte speriați văzând un popor atât de mare. Astfel, Moab a avut frică de israelieni.

⁴ Atunci moabiții le-au zis bătrânilor Midianului: „Această mulțime va înghiți tot ce este în jurul nostru, așa cum mănâncă boul iarba verde de pe câmp.”

Balac și poporul lui s-au înspăimântat foarte tare, toți au fost cuprinși de o groază teribilă. “Mulțimea asta ne va sfâșia, ne va absorbi, nu avem nicio șansă în fața ei!” Când îl cheamă pe Balaam în ajutor, Balac spune în vers. 5 și 6 “Există un popor care a ieșit din Egipt. El a acoperit suprafața pământului și s-a stabilit înaintea mea ... are o forță superioară mie” (BVA). “E peste tot, oriunde te întorci dai de el, a acoperit fața pământului astfel încât noi nu mai vedem nimic altceva decât pe el, și are ceva ce noi nu avem, ne domină, e mai tare decât noi!” Așa îl percepe Balac pe poporul israel. Cine este acest popor care a îngrozit neamurile din jur, care cucerește și supune tot ce întâlnește în cale, ce anume îl face deosebit, așa încât toți dușmanii îi recunosc autoritatea și puterea?

În vremea aceea, poporul israel a fost ales de Dumnezeu, ca El să își arate gloria printre oameni, dar acum, după jertfa lui Cristos, mulțimea aceasta este Biserica, formată din fii și fiicele Tatălui ceresc, răscumpărați prin sângele Mielului, eliberați din moarte, robie și întuneric, aduși la viață, libertate, lumină și victorie, chemați să trăiască o viață supranaturală. Ce cuvinte puternice spune dușmanul despre Biserica Domnului! “E condusă

de o forță superioară, nu am putere în fața ei, mi-e frică de ea!” El îi recunoaște competența, și-a dat seama că dacă copii lui Dumnezeu ar înțelege cu adevărat cine sunt și ce putere au prin Duhul Sfânt, nimic și nimeni nu le-ar sta împotrivă, însă lipsa învățaturii despre identitatea credinciosului în Cristos, a făcut ca unele comunități creștine să ducă o viață înfrântă de minciună. Oamenii din poporul Israel, aflați în fața Canaanului, când s-au comparat cu cei pe care Dumnezeu le-a zis că îi vor învinge, au crezut despre ei înșiși că sunt ca niște lăcuste.

Numeri 13:31-33 (BVA)

³¹ Dar oamenii care au mers cu el, au zis: „Nu putem să înaintăm împotriva acestui popor; pentru că forța lor este mai mare decât a noastră!”

³² Astfel, ei au prezentat israelienilor o descriere descurajatoare despre țara pe care au spionat-o, zicând: „Teritoriul pe care l-am parcurs spionându-l este al unei țări care își mănâncă locuitorii; și toți oamenii pe care i-am văzut acolo sunt înalți.

³³ Am remarcat că acolo sunt și uriași – de fapt, anachiții provin din uriași. Când ne uitam la ei, parcă eram niște lăcuste; și așa ne priveau și ei!”

Frica și necredința le-au deformat realitatea, au crezut că vor fi “mâncați”, s-au privit ca niște oameni mici, o hrană bună pentru inamic, s-au considerat deja pierduți. De unde știau ei cum îi văd locuitorii Canaanului? Se duseseră ca spioni, nu au făcut conversație cu oamenii țării, de unde aveau percepția că sunt priviți ca niște lăcuste gata de devorat? Pentru că așa se vedeau pe ei înșiși, cu o mentalitate de rob asupra căruia oricine avea putere, și așa credeau că sunt văzuți și de ceilalți. Realitatea spirituală este total diferită, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cine este cu adevărat comunitatea celor ce cred în El. Balaam profețește despre poporul Israel în Numeri 23.9 în felul următor:

Numeri 23:9 (BVA)

⁹ Privesc și îl văd de pe vârfurile stâncilor și de pe înălțimea dealurilor. Este un popor care locuiește singur. El nu consideră că aparține familiei celorlalte popoare.

Ei se considerau diferiți, separați, deosebiți de alte popoare – aceasta este mentalitatea corectă. De ce? Pentru că meritau, erau perfecți și nu era păcat în mijlocul lor? Pentru că ascultau în toate lucrurile de Dumnezeu? De ce aveau victorii și tuturor le era teamă de ei, pentru că erau viteji și instruiți în lupte? Ce aveau acești oameni și nu aveau ceilalți?

În Exod 33:15-16, Moise îi spune lui Dumnezeu: “Dacă nu va merge Însăși Prezența Ta, nu ne lua de aici! Cum se va ști atunci că eu și poporul Tău am găsit bunăvoință înaintea Ta? Oare nu când mergi Tu cu noi, astfel încât eu și poporul Tău să fim deosebiți de orice alt popor de pe fața pământului?” Dumnezeu cu ei era tot ce conta, tot ce era important, nu pentru că au câștigat cu ceva această favoare ci pentru că Cel Preaînalt și-a arătat bunăvoința față de ei. Caleb a spus:

Numeri 14:7-9 (NTR)

⁷ – Țara pe care am străbătut-o noi ca să o iscodim este o țară deosebit de bună.

⁸ Dacă Domnul Își găsește plăcerea în noi, ne va duce în această țară și ne-o va da nouă; este o țară în care curge lapte și miere.

⁹ Dar nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu vă temeți de poporul din țară, căci îi vom înghiți de vii. Ei nu mai au nici o protecție, iar Domnul este cu noi; nu vă temeți de ei.

În mijlocul lor, Dumnezeu era victorie, siguranță, hrană, sănătate, putere, odihnă, tot ce aveau nevoie, pentru că El „Și-a găsit plăcerea” în poporul Lui și îl iubește.

Cineva a zis: “La nașterea pruncului Isus spunem cu speranță că Dumnezeu e cu noi, la cruce spunem cu încredere că Dumnezeu e de partea noastră iar la Rusalii avem siguranța că Dumnezeu e în noi”. Acum Duhul lui Dumnezeu este nu numai în mijlocul Bisericii Sale, ci în fiecare credincios născut din nou conform Scripturii. Creștinii nu mai sunt oameni obișnuiți pentru că divinitatea locuiește în ei, iar Biserica nu este slabă și neputincioasă, fără putere în fața lucrărilor diavolului, victimă a circumstanțelor și a uneltirilor omenești. Cum ar putea fi astfel?! Biserica este trupul lui Cristos, Isus este Capul ei, fiecare membru al acestui organism viu este rodul suferințelor Lui și Sfânta Treime vrea să Își arate măreția prin Biserică.

Efesenii 3:10-11 (BVA)

¹⁰ Dumnezeu intenționează ca prin comunitatea credincioșilor Săi, să demonstreze conducătorilor și autorităților din locurile cerești, în câte moduri diferite se poate manifesta înțelepciunea Lui.

¹¹ Acest lucru este în acord cu planul etern pe care El l-a făcut în Cristos Isus, Stăpânul nostru.

Cel ce disprețuiește Biserica Domnului (fie că este în afara ei, fie că este înăuntru), cel ce nu o vede la adevărata ei valoare și o consideră nevrednică, de neonorat, incapabilă, săracă și neputincioasă, aduce o insultă Domnului Isus Hristos.

Apostolul Ioan spune în 1 Ioan 4:4: "...Cel ce este în mine este mai mare decât cel ce este în lume". Biserica este Comunitatea vie construită și condusă de Dumnezeu și porțile iadului nu o vor învinge (Matei 16:18). Cei ce sunt ai Lui, privesc totul din perspectiva cerului, cunosc și cred ceea ce spune Scriptura despre sfârșitul tuturor lucrurilor de pe pământ. Indiferent ce se întâmplă pe parcurs, ce vedem cu ochii naturali sau aparența că cel rău câștigă teren, adevărul pe care nimeni și nimic nu îl poate schimba, este unul singur:

Apocalipsa 7:9-10 (BVA)

⁹ Apoi am văzut o mare mulțime de oameni pe care nu o putea număra nimeni. Acei oameni proveneau din toate națiunile, din toate clanurile, din toate popoarele și din toate limbile (folosite în comunicare). Stăteau în fața tronului și înaintea Mielului. Erau îmbrăcați în robe albe și aveau ramuri de palmier în mâini.

¹⁰ Ei ziceau cu o mare intensitate în vocea lor: „Salvarea este opera Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și a Mielului!”